

Дѣдо Пиперко

Народна приказка

Живѣли самички на край селото, въ една малка и склучена къщурка, дѣдо Пиперко и баба Лята. Имали си тъ само една крава — Сивушка. Дѣдото пасълъ кравата, а бабата я доила и варила сладко млѣкце. Така си живѣли тримата дѣлги години. Но когато годините натежали доста върху гърба на дѣда Пиперко и той не можеше вече да догона Сивушка, една вечеръ казалъ на бабата:

— Туй тегло не може да се търпи! Трѣба да му се намѣри колая. Намисли съмъ да заколя Сивушка. Само така ще се отървемъ отъ сиромашията и отъ теглото.

Баба Лята го погледнала очудено.

— Ти да не си полудѣлъ, старче! Та нали тя ни е всичкото богатство. Като рожба я имаме. Всѣка зарань и всѣка вечеръ по паничка млѣко ни дава. По-добре мене убий, но не пожали! — казала баба Лята и еди сълзи закапали по набръзканитѣй бузи.

Дѣдо Пиперко се засмѣлъ.

— Не плачи, бабо! За добро съмъ го намислилъ. Азъ ще заколя Сивушка, а ти ще омѣшишъ всичкото брашно, което ни е останало. Ще направишъ вкусни гостби и ще поканимъ цѣлото село на гости у дома. Ще ги нагостишъ всички. После тъ ще почнатъ да ни канятъ и вече нѣма да беремъ грижа за нищо. Всѣки денъ ще ядемъ като на сватба.

Усмихнала се и баба Лята,

изтрила сълзите и рекла:

— Добре си го намислилъ, старче!

Сутринът станали рано. Дѣдо Пиперко заклалъ и одралъ Сивушка. Баба Лята сготвила вкусни гостби и опекла една голѣма пещъ хлѣбъ.

Когато всичко било готово, трѣгнали двамата отъ къща на къща да канятъ цѣлото село. Къмъ обѣдъ двора не побираше вече гостите. Всички биле весели и доволни, яли и благославяли.

Привечеръ гостите си разтишли. Дѣдо Пиперко и баба Лята останали самички, безъ Сивушка, безъ брашно въ чува и безъ залиъ хлѣбъ въ дулапа. Легнали си старците, и понеже били уморени, веднага заспали. Сънували чудни сънища. Сънували, че ги канятъ всички. Дори въ една къща ги гощавали въ златни блюда и ги черпили съ сребърни чаши.

Сутринът станали късно. Стѣкмили се като за гости, седнали на прага и зачакали. Сънцето се издигнало на пладне, а предъ тѣхната порта никой не се спрѣлъ, никой ги за обѣдъ не поканилъ.

— Улиси сѫ се хората въ работа, — думали си тѣ. Но за вечеря сигурно ще ни поканятъ.

Мрѣжнало, но никой не ги поканилъ. Легнали да спятъ. Но гладни очи затваряха ли се? Цѣла нощъ баба Лята проклинала глупавата глава на дѣдо.

да Пиперко, а той само мѣлъчалъ и чакалъ да съмне, та да иде на пазара, да продаде Сивушкината кожа, че да купи хлѣбъ, та да не умрать отъ гладъ.

Преди още да съмне, дѣдо Пиперко станалъ, грабналъ кожата, метналъ я на рамо и се запихъ къмъ града. Като на влѣзълъ въ гората, гледа край едно дѣрво струпани нѣколко въоружени хора. Единъ отъ тѣхъ вадѣлъ нѣщо отъ една торба и давалъ на всички по редъ.

— Разбойници сѫ! — Помислилъ си дѣдо Пиперко. Сега ще ми взематъ кожата и ще ме убиятъ. Ами чакай да се престоря на мечка и да ги изплаша.

— Увишъ се той съ Сивушкината кожа и започнала да лази по пхтя. Разбойниците съгле-

дали мечката и хукнали да бѣгатъ. Въ упахата си забравили торбата, която била пълна съ жълтици. Прибрали ги дѣдо Пиперко и се върнали въ село.

Започнала отъ тогава дѣдо

насъбрали се хора около тѣхъ. Помислили ги за луди. Взели имъ кожите, набили ги и ги прогонили.

Разбрали тѣ, че дѣдо Пиперко се подигралъ съ тѣхъ и решили да му отмѣстятъ.

Върнали се въ село. Хванали го. Турнали го въ единъ човълъ. Вързали човала и го занесли на брѣга на рѣката.

— Тукъ ще стоишъ цѣла нощъ и ако на сутринъ не ни кажешъ какъ си забогатѣлъ, ще те хвѣрлимъ въ водата! — казали му тѣ и си отишли.

Като останалъ самъ, дѣдо Пиперко започнала да вика отъ човала.

— Не ща, не ща!

Наблизо единъ овчаръ пасълъ стадото си. Чуълъ го той и се приближилъ до човала.

— Кой си ти и какво не ис-

МАЛКАТА БАВАЧКА

Бебко, моля ти се кака,
чувай, стига плака.
Хайде си заспивай
и си отпочивай!

Ето сънчо наближава,
вижъ, той билъ тѣдъява.
Трѣба да мѣлчишъ
и сладко да спишъ.

Хайде, нанкай мойто сладко,
че времето кратко
бѣрзо си отива,
иска да почива.

Така, заспи, та да мога,
затуй моля Бога,
да си поиграй,
както азъ си зная.

Славчо Ангеловъ

Излиза отъ печатъ книгата
“ЗЛАТНО СЪРДЦЕ”

Драматични приказки
отъ Георги Крънзовъ.
Луксозно издание съ много
цвѣтни илюстрации.

Цена 20 лв. Подвѣрзана 30 лв.
Издава Добромиръ Чилингировъ —
София, бул. Ки. Карлъ Шведски, 37.
Продава се по всички добре уредени
кинижарници.

За абонатътъ на в. „Славейче“, които
си я изнапишъ направо отъ редакцията,
се отстъпва за 12 лв., а подвѣрзана
за 20 лв.

Пиперко да живѣе на широко.
Купилъ си имотъ и добитъкъ,
направилъ си нова къща.

Почудили се селянитѣ отъ
къде е забогатѣлъ толкова дѣдо
Пиперко. Запитали го веднажъ:

— Отъ кѫде това богатство
у тебе, дѣдо Пиперко?

— Отъ Сивушкината кожа.
— Та отъ една кожа ли та
кова богатство?

— Отъ една кожа, я! Като
изядохте Сивушка и за насъ
съ бабата нишо не остана, азъ
грабнахъ кожата, та на пазара.

Провикнахъ се, колкото ми
гласъ дѣржи: — Хайде, грошъ
косъмъ, грошъ косъмъ! Колко
косми има въ тая кожа, толкова
благословии има въ нея.

Който си вземе, богатъ
ще стане! Насъбраха се хора.
Всѣки бѣрза да си вземе косъмъ
отъ Сивушкината кожа.

Намислили селянитѣ и тѣ
така да забогатѣятъ. Заклали
съ кравите. Одрали имъ кости
и ги занесли на пазара.

— Ха, грошъ косъмъ, грошъ
косъмъ! — викали, та се кѫсили.

Насъбрали се хора около
тѣхъ. Помислили ги за луди.
Взели имъ кожите, набили ги
и ги прогонили.

Разбрали тѣ, че дѣдо Пиперко
се подигралъ съ тѣхъ и
решили да му отмѣстятъ.

Върнали се въ село. Хванали
го. Турнали го въ единъ човълъ.
Вързали човала и го занесли на брѣга
на рѣката.

— Тукъ ще стоишъ цѣла нощъ
и ако на сутринъ не ни кажешъ какъ
си забогатѣлъ, ще те хвѣрлимъ
въ водата! — казали му тѣ и си отишли.

Като останалъ самъ, дѣдо Пиперко
започнала да вика отъ човала.

— Не ща, не ща!

Наблизо единъ овчаръ пасълъ
стадото си. Чуълъ го той и се приближилъ
до човала.

— Кой си ти и какво не ис-

кашъ? — запиталъ той вързания дѣда Пиперко.

— На сила искатъ да ме
оженятъ за царската дъщеря,
а пъкъ азъ съмъ старъ, затова
не ща. А тѣ ме вързаха въ
този човъл и ще ме дѣржатъ,
докато се съглася.

— Ами не може ли азъ да
се оженя за царската дъщеря?
— запиталъ овчаръ.

— Може, ама ако влѣзешъ
въ човъла и като дойдатъ утре
сутринъ да те взематъ съ
свири и тѣлами, да кажешъ,
че си съгласенъ.

Влѣзълъ овчаръ въ човъла,
дѣдо Пиперко го вързалъ и
отишелъ при стадото.

На сутринъ селянитѣ дошли
при човъла и като мислѣли,
че дѣдо Пиперко е въ него,
запитали го:

— Ще кажешъ ли или искашъ
да те удавимъ?

— Искамъ! — рекълъ овчаръ,
като мислѣлъ, че го пнатъ,
дали иска да се оженя за
царската дъщеря.

Тогава тѣ бутнали човъла въ
рѣката и си отишли.

Съ голѣма мѣка овчаръ
успѣлъ да се спаси. Потърси
си стадото, но не го намѣрилъ.
Дострѣшало го да се върне
при господаря си и забѣгналъ.

А дѣдо Пиперко вечеръта
подкаралъ стадото къмъ село.
Като го видѣли селянитѣ, по-
чудили се.

— Кѫде намѣри това стадо?

— Подъ водата. Като потъ-
нахъ долу, намѣрихъ се на една
голѣма ливада, на която
пасатъ хиляди овце. Запрет-
нахъ се да хвѣрлямъ на брѣга.
Но нали съмъ старъ, само тѣ-
зи можахъ да изхвѣрля. Вие,
каквито сте млади и силни,
колко ли много бихте изхвѣр-
ляли?

Затекли се селянитѣ къмъ
рѣката, нацамбуркали се въ
водата и се издавили.

Преразказала: Василка Ст. Илиева

Книгоиздателство „Хемусъ“ А. Д.— София
ул. „Солунъ“ № 2. Телеф. № 2-22-94.

БИБЛИОТЕКА ВЕСЕЛУШКА
ВЕСЕЛИ СБОРНИЧЕТА СЪ МНОГО ХУБАВИ ЦВѢТНИ
ИЛЮСТРАЦИИ И ЦВѢТНА КРАСИВА ПОДВЪРЗИЯ

Одобрена отъ М. Н. П. съ № 26590 отъ 22. X. 1925.

Косе-Босе, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Чинъ-Чирикъ, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	20
Кума Лиса, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Кумчо Вълчо, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Баба Меща, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Ал. Божиновъ	15
Заю-Бюю, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Ежко-Бѣжко, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Патиланчо, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Патиланско царство, отъ Ранъ-Босилекъ, илюстр. Лазарковъ	15
Трѣтъ баби, отъ Елинъ-Пелинъ, илюстр. Ал. Божиновъ	15
Дѣдовата ржавичка, отъ Елинъ-Пелинъ, илюстр. Ал. Божиновъ	15
Златни люлки, отъ Елинъ-Пелинъ, илюстр. Ил. Петровъ	15
Златното яице, отъ Стубель, илюстр. Ил. Бешковъ	15
Царъ Шишко, отъ Елинъ-Пелинъ, илюстр. Лазарковъ	